

Innspel budsjett 2026 – Malin Thorseth Langeland

Uttale til Hareid kommune – forslag om nedlegging av Hjørungavåg skule

Jeg skriver for å uttrykke min sterke bekymring og motstand mot forslaget om å legge ned Hjørungavåg skule. Som foresatt og tilflytter til bygda ønsker jeg å løfte fram både de praktiske, sosiale og menneskelige konsekvensene som dette vedtaket vil ha for barna våre og for hele Hjørungavåg som lokalsamfunn.

Skoleveien fra Hjørungavåg og Alme er verken trygg eller egnet for barn – særlig ikke for de yngste. Det finnes ikke fortau, veien ligger i 80-sone, trafikken er tung, og flere partier er både mørke og uoversiktlige på den øvre veien. At seksåringer skal ferdes her til daglig er urealistisk og uansvarlig.

Mange barn har mer enn 3 km å gå. Flere bor enda lengre inn i bygda. De vil måtte være helt avhengige av skyss både til og fra skolen, også når skoledagen slutter tidligere enn SFO-tid. Det er uklart hvordan kommunen har tenkt å håndtere skyssbehovet, og hvor kostnadene skal tas fra.

Dette er ikke små hverdagsdetaljer – dette er barnas trygghet.

Det hevdes at Hareid skule har kapasitet til å ta imot rundt 100 nye elever. Men kapasitet handler om mye mer enn hvor mange barn man fysisk kan plassere inne i et bygg.

Spørsmålet er:

Har skolen kapasitet til å gi alle elevene – inkludert de med særskilte behov – trygghet, oppfølging og tilstedeværende voksne?

- Hva skjer når kanskje 20 eller flere elever med ulike utfordringer kommer inn i et langt større miljø?

- Hvordan sikres det at ingen faller mellom stolene?

- Hvordan skal lærere holde oversikt og gi individuell støtte?

Jeg har selv erfaring fra store skoler og vet hvor lett mobbing og utenforskap kan oppstå når miljøet blir uoversiktlig og rommet for voksne blir for lite.

Hjørungavåg skule er ikke bare et skolebygg. Den er selve hjertet i nærmiljøet vårt.

Her finnes:

- barnetrim for de aller minste

- elevdisco og arrangementer barna gleder seg til

- sosiale møteplasser som ikke er direkte skolerelaterte

- støtte, inkludering og varme mellom barn på tvers av alder

- et miljø der barna møter eldre elever på butikken og får et ekte “hei” tilbake

Dette er en kultur som ikke skapes av kommunen — men av bygda, foreldrene, lærerne og barna selv. Mine egne barn ble tatt imot med en varme og inkludering jeg nesten ikke har sett maken til. De ble sett, hørt og ønsket velkommen fra første stund. I en liten skole betyr hver relasjon alt.

Å ta fra oss dette føles rett og slett hjerteskjærende.

Hareid skule har allerede utfordringer med parkering, trafikkavvikling og uteareal. Hvordan

skal man få plass til foreldre til ytterligere 100 elever? Hvordan skal man sikre trygge hente- og leveringsforhold?

Det er også vanskelig å forstå at brakkeløsninger skal være en trygg og god skolehverdag over flere år. Brakker gir:

- begrenset plass
- dårligere uteområder
- mer trafikk og støy
- elever som må gå mellom bygg i all slags vær

Hvor skal alle barna oppholde seg i friminuttene? Arealet er i dag allerede begrenset.

Barnehagen ble tidligere lagt ned med begrunnelse i økonomi. Dette har ført til økt belastning for foreldre som nå må kjøre til Hareid hver dag. Det opplevdes som et tap for bygda.

Nå står også skolen i fare for å bli tatt fra oss.

Som innbygger oppleves dette som at tilbudene i ytre deler av kommunen gradvis fjernes, uten at kommunen samtidig presenterer en helhetlig plan for hvordan disse områdene skal opprettholdes som gode og levende steder å bo.

For oss som har flyttet hit, er det bygda og menneskene her som har gitt oss inkludering og trygghet —ikke kommunen. Det var nettopp fordi det fantes en liten, trygg skole og et lokalsamfunn med hjerter av gull.

Innbyggerne i Hjørungavåg opplever at de mister muligheten til å bo der de ønsker uten å samtidig miste helt grunnleggende oppvekstilbud. Flere sitter igjen med følelsen av at kortsiktige løsninger velges på bekostning av barnas framtid.

Når barnehagen ble lagt ned, og nå skolen foreslås nedlagt, oppfattes det som et mønster.